

TEMIRKUL ÜMÖTALIEV

KIRGIZ

Emlékszem

Emlékszem a szélfútt, hóbuckás vidékre.
Emlékszem: tevének hogy bucskázott a mélybe.
Emlékszem: apám a fűbe magokat szórt,
Hogy hurokba csaljon lomha szárnyu foglyot.

Emlékszem, hol tölgyek zöldelltek, a tóra,
A Narin-folyóra, tutajusztatóra.
Emlékszem: komuz sír, s szívem sajdul menten.
Emlékszem: a tehén ledobott, s nevettem.

Emlékszem a dombra, az öröm szagára.
Körülgomolyog még a keserű pára.
Hogy is felednélek, gyermekkori tájak?
Örökre megőrzöm szívemben hazámat.

Patakparti nyírfák, hozzátok köt engem
Minden, ami szép volt, kóbor életemben.
Látom: fön, a Bozbun felhők kavarnognak,
Látom eget dúló dühét viharoknak.

Látom: gyökerekkel átszótt a folyópart,
Magas már a nyírfa, mégis fölfelé tart. . .
Tavasznak képe rémlik most elémem.
Ó, szent föld, apám és anyám vagy te nékem!

BAKA ISTVÁN fordítása